

סיפורו של המלווה אליעזר ערמון ז"ל (רשמה: אסתר ערמון)

"חנה סנש" - ספינה זו שהייתה פעם טבועה וללא מנוע בעקבות פיצוץ, תוקנה ושופצה במספנה ליד גנואה. הותקנו בה דרגשי עץ, דלק ומזון לחודש ימים (ממחסני אספקה בריטיים) מפקד הספינה היה ישראל חורב וסגנו אליעזר ערמון. הגרעוני: חיים פורת. רב החובל האיטלקי אנסלדו, שלושה מלחים שני מכונאים וטבח.

ב-14.12.45 הפליגה הספינה מנמל גנואה לסבונה ושם עלו 252 עולים והפרטיזנים האיטלקים עזרו בהעמסה. רוב העולים היו צעירים ורובם בתנועות נוער הנתיב היה: הים האיגאי, כרתים, רודוס, כף אנמור, קפריסין ודרומה לחופי סוריה, לבנון וחוף הארץ. התנאים בספינה היו קשים: צפיפות, מחנק, מים במשורה ומזון לא תקין. הים סער רוב הזמן ומספר החולים הלך וגדל. בגלל טעות בהערכת עוצמת הרוח והגלים התקדמה הספינה במהירות ונתקעה בסלעים שליד חוף נהריה במרחק 30 מטר מהחוף. אליעזר היה הראשון שקפץ למים בשחייה לשם יצירת קשר. לאחר מכן הורדו סירות שחלקן התהפכו, אז הגיעה תגבורת מנהריה והסביבה ועזרו בעזרת חבלים להוריד המעפילים ולהסיעם לקיבוצי הסביבה.

(בשנת 1957 היה אליעזר דיפלומט מתחיל בצירות ישראל בכודפֶשֶט. השגריר הבריטי שחב לו תודה, הזמין את אליעזר ורעייתו לארוחה, בה השתתפו שגרירי בריטניה במזרח אירופה שחזרו מכנס שגרירים בפראג. ביניהם צעיר בריטי שישב ליד אליעזר. כשקרא את שמו ודרגתו של אליעזר העיר: "I see that you are from Palestine" ואליעזר ענה: אני מישראל. הצעיר המשיך "גם אני הייתי ב-1945 בפלשתיין והיתי מוצב באכזיב". אליעזר ניחש את תפקידו ושאלו: "Where have you been at Christmas night" 1945? ". הבחור התאדם ואמר: לעולם לא אשכח לילה זה, הייתה זאת הפעם ראשונה שבחורות ישראליות הזמינו אותנו לבילוי, לרקוד ולשתות ובבוקר מצאנו ספינה נטושה על החוף. אני, שהייתי אחראי לשמירת החוף, הורדתי בדרגה ונענשתי. I could kill the man who brought that ship". ואליעזר העיר בשקט שלו: "Sorry it is too late for that, I brought that ship" קם נקש במזלגו בכוס היין, נעשה שקט והוא סיפר בהתרגשות את הספור וכל אחד מהג'נטלמנים האנגלים ניגש לאליעזר, לחץ ידו באומרם Well done! well done!).